

L'aventura de Joaquim Horta

Ha estat escassa la repercussió mediàtica que ha tingut la desaparició del poeta i editor Joaquim Horta (foto) aquesta setmana. Més o menys com va ser l'última part de la seva vida, isolat i amb una gran depressió a partir de la mort de la seva companya. No sempre va ser així, perquè Horta va ser un dels dinamitzadors de la poesia i també un dels editors que van donar la cara en ple franquisme contra la piconadora de la censura i els que el perseguïen per comunista. Pertanyent a una família d'editors, Horta recordava a les seves memòries el balcó de l'Eixample on va passar part de la infantesa, el terror dels bombardejos franquistes i el que va significar la pèrdua de les llibertats, fins i tot en la seva vida quotidiana per part d'alguns membres reaccionaris de la seva família. Impulsarien el seu caràcter rebel i valent. Amb alguns companys generacionals, com Josep Romeu i Joaquim Molas, funda la col·lecció *Signe*, que dona a conèixer o recupera grans figures de la literatura, com ara Espriu, Pere Quart, Foix, Riba, Teixidor, Ferrater, Perucho, Xavier Amorós i Blai Bonet, entre altres. En paral·lel, publiquen, així mateix, els primers poemaris de Gil de Biedma i molts altres poetes dels anys cinquanta i seixanta. Aquest seria un dels àmbits, però no es pot obviar la gran tasca com a traductor i editor teatral al capdavant dels *Quaderns de Teatre* de l'Associació Dramàtica de Barcelona,

on va modernitzar el nostre teatre, amb els autors contemporanis i versions en català d'obres de Tennessee Williams, Txèkhov, Sinclair Lewis, Brecht, Sartre, Beckett, Dürrenmat i Wesker, un estol inigualable i, vist en perspectiva, un cànon fabulós.

Una altra anècdota, de les interminables que podríem explicar del mestre Horta, va ser la seva participació en la publicació dels dotze volums de James Bond, que va editar Aymà quan Joan Oliver n'era el director literari, i allà hi eren Manuel Fernández Nieto i Lluís Permanyer, dos cracks, dirigits per l'empresari cultural J.B. Cendrós.

Quan va abandonar la seva torre de Mas Falcó i es va instal·lar al sorollós carrer Aragó, a pocs metres del diari d'aleshores, anàvem moltes tardes a fer el cafè. Horta va aprofitar el retorn al barri de la infantesa per escriure capítols de les seves memòries, que li va publicar la revista del seu amic íntim Paco Rodon. El Joaquim era un gran escriptor i vam aprofitar les jornades perquè em passés poemes inèdits, sobre l'amor, la pintura, la mateixa vida i els amics. Em van agradar tant —també els havia sentit en els recitals que vam fer plegats—, que em vaig atrevir a moure'ls. Cap editor s'hi va mostrar interessat. Ell, que s'havia arriscat i arruïnat per Catalunya, no va tenir ni un editor per publicar-li els trenta o quaranta poemes amb què volia cloure la seva llarga aventura. *

C

Cap editor li va voler publicar els trenta últims poemes amb què va cloure la seva obra

FEMINITATS ADA CASTELLS

Joles Sennell i les Tea Stilton

Després d'un munt d'anys de dedicar-me al periodisme cultural, per fi he pogut fer una encaixada amb el Pep Albanell, un autor que per a mi sempre serà Joles Sennell, el pseudònim que va triar per escriure per a joves. La trobada fugaç ha estat per gentilesa de la Setmana del Llibre en Català celebrada fa pocs dies.

Durant la inauguració de la trobada llibrera, quan Sennell va acabar amb el tràmit dels honors, Marina Espasa, Jordi Coca, Joan Barril, Andreu Martín i jo esperàvem el nostre torn a l'escenari per explicar un cicle de reactivació del premi Sant Joan, una proposta de tandem psicòleg-autor que promet sorpreses a les biblioteques per a la temporada vinent. Va ser en aquell moment que la Marina li va dir: "Uf, gràcies per *La guia fantàstica*."

Em trobava per fi davant de l'autor que m'havia descobert, als vuit anys, un lloc on fugir de la realitat i només em va sortir una rialleta ridícula de tan emocionada com estava. Després vaig pensar en la col·lecció infantil de les Tea Stilton que ara compro al Bonpreu amb els naps i la llet, contenta d'acomplir amb rapidesa amb el meu deure de transmissora de la lectura. Les Tea són manufactura pura basada en una idea d'Elisabetta Dami, amb textos coordinats per Sarah Rossi i amb un equip de dotze dibuixants. És una feina eficaç, un producte rendible i molt ben fet. Només hi ha un detall censurable: d'aquí a trenta anys, amb qui hauran d'encaixar la mà les lectores de la Tea Stilton d'ara? Es mereixerà l'emoció inesperada un autor adotzenat o més aviat el director de màrqueting? *

ELSENYORRUC GUILLEM CIFRÉ

